

Osmá kapitola

Kněz kněžů byl starší než většina stvoření. Sledoval tyčící se sekvoje, kterak po tisíciletí vyrůstají z drobných semínek. Pomáhal plánovat tuto událost před více než dvanácti tisíci lety a už tehdy byl stár.

Ale nyní, po méně než půlhodině strávené snahou instruovat lidi, kteří vyslyšeli volání, kapičce času v porovnání s oceánem jeho života si uvědomil jednu věc.

Nebylo to takové, jaké čekal, že to bude.

Na okamžik se zarazil, pokusil se vymyslet nový způsob jak vysvětlit pojmy, které po půlhodině snahy zřetelně nenašly posluchače.

Seděli před ním, za dlouhým stolem v poradní místnosti, kam je vzal, se směsicí výrazů sahající od zaujatého přes zmatený po znuděný a nepřítomný.

Zkusil to ještě jednou.

„Proč existuje příliv a odliv?“

Žádná odpověď.

„Nápady?“ zeptal se nadějně. „A proč je jih světa teplý a sever světa chladný? Proč jeden nepřerušovaný pás horských úbočí běží od severu k jihu a dělí svět napůl? Co jsou sopky?“

Konečně zvedl váhavě ruku šaman severanských barbarů.

„Hory, ze kterých vyletují horké kameny?“

„Hory, ze kterých vyletují horké kameny?“ zaprskal Otec všehomíra. „Myslím, že můžeme brát za dané, že to všichni víme.“

„Víme co?“ zeptal se Spáč.

Otec všehomíra mu věnoval jeden ostrý pohled. „Na tom nesejde.“

„Ano, ale proč ty horké kameny vyletují?“

Čtyři lidé a jeden půlčík, kteří byli usazení před ním mu oplátili prázdnými a zmatenými pohledy. Kněz kněžů si povzdechl. Tohle bude dlouhý den.

„No, prostě to dělají, nebo ne?“ řekne Obchodník.

„Ano, ale proč?“ zeptá se Otec všehomíra. „Proč se to děje?“

„Proč?“

„No, co je to, co způsobuje, že vyletují horké kameny?“

Obchodník se na okamžik zamyslí. „Co takhle, ty věci které má ve svém vesmíru pan Šest dnů?“
Zamne prsty o palce a zamračí se, protože si nemůže vzpomenout na jméno.

„Litosférické desky?“ navrhone Šašek.

„To je ono.“

Otec všehomíra odfrkne. „No ano, ačkoliv na můj vkus jsou trochu moc mechanické. Ale jde o to, co v mém vesmíru způsobuje, že z vulkánů vychází láva?“

„Ono to má důvod?“ zeptá se Šašek.

„No samozřejmě, že to má důvod!“ prskne Otec všehomíra. „Myslíš si, že se věci v mém světě dějí prostě proto, že chci, aby se děly?“

„No, ve skutečnosti, jo,“ přizná Šašek. „Promiň.“

Otec všehomíra se na něj ublíženě podívá. „To je typické!“

Rozhlédne se kolem stolu hledaje podporu, ale dostane se mu jen kajících pokrčení ramen.

Potlačí další vyprsknutí. „Víte, někdy si říkám, proč se vůbec namáhám!“

Kněz knězů se rozhodl, že bude možná lepší začít z druhé strany.

„Jsme prastará rasa. Daleko, daleko starší než jakákoliv z vašich ras. Chodili jsme po povrchu země, když byl svět ještě mladý. Byli jsme prvními dětmi stvoření. Byli jsme ti, kteří byli zformováni z prachu a viděli počátek toho všeho. Celá vaše minulost a všechny vaše znalosti jsou pouhým mrknutím oka v porovnání s éony po něž jsme žili.“

Zastaví se, aby nabral dech, což se ukáže být špatný tah, protože tak poskytne možnost jej přerušit. Byla to sice jen nepatrná skulinka příležitosti, ale paladin temnoty ji nicméně využil.

„Takže co?“

„Promiňte?“ vyprskne se Kněz knězů. Žil dost dlouho, aby viděl, jak řeky vytvářejí údolí a přesto s ním dosud nikdo takto nemluvil.

„Řeknete nám konečně, o co jde a co od nás chcete, nebo tu budeme další půl hodinu poslouchat snůšku nesmyslů o tom, jak jsou vaši lidé zkurveně úžasní?“

„Hele!“ křikne Válečník a předběhne tak hněvivý protest otce Všehomíra. „To je všechno fajn, že tak jako buduješ scénu, ale nejsi tady jediný, kdo tu bude krměn pořádnou dávkou výkladu!“

„Výkladu?“ křikne nevěřící Otec všehomíra. „Vašim smrtelníkům budou odhalena tajemství vesmíru a ty tomu říkáš výklad?“

Válečník pokrčí rameny. „Pro naše smrtelníky jsou to tajemství vesmíru. Pro mě je to poslouchání toho, jak čteš slovo od slova sedm tabulek poznámek.“

„Ve skutečnosti nepředčítám poznámky,“ řekne Otec všehomíra. „Odhaluji vědění Kněze kněžů.“

„Ano!“ řekne vesele Šašek, ignoruje varovný pohled Otce všehomíra. „To není výklad. To je vata!“

„Ano!“ práskne Kněz kněžů. „Vysvětlím vám o co jde a ano, budete mne poslouchat. Takže buď budeš sedět a poslouchat tady nebo si můžeš jít sednout ven a nechat svoje druhy, aby naslouchali tomu, co jim řeknu.“

Šašek si chytne hlavu do dlaní, zatímco Obchodník zamává varovně prstem Válečníkovi před obličejem.

„Nech to být! Prostě to nech být!“

„Draag je přísežným paladinem temnot! Takovou urážku by si líbit nenechal!“

„Ani od krále elfů ne?“

Otec všehomíra začne protestovat, ale vzdá to a řekne. „Fajn, co máš za problém?“

Válečník zvedne kůstky a pomalu s nimi zatřeše.

„Draag by si tohle líbit nenechal.“

Do konce svého života bude Yann přísahat, že vůbec neviděl starého Wešena se pohnout. Yann byl trénován v prastarých způsobech svých šamanských předků. Dokázal cítit čas, krájet jej, dokázal cítit postup víčka při mrknutí oka.

Ale nyní jeho oči nespátřili přeměnu z křehkého staříka usazeného na židli v hněvivého stojícího mága, nespátřily paprsky surové energie vynořující se z mágových roztažených prstů, neviděly surovou energii vytvářející kolem Draaga tisíce svazujících sítí, předtím než se paladin vůbec mohl pohnout.

„To není fér! Nehodili jsme si kůstkami, abychom určili, kdo zareaguje první!!“

Otec všehomíra smířlivě zvedne ruku. „Máš pravdu. To jsme měli udělat. Prosím pokračuj.“

Válečník kůstkami naposledy zatřeše a hodí je na stůl.

„Pět úspěchů!“

Otec všehomíra kývne. Zvedne kůstky, které leží před ním, na moment se zarazí, pak se obrátí nejprve k Paní pak k Šaškovi se slovy: „Mohu?“ S jejich přikývnutím zvedne i sady kústek ležící před každým z nich.

Pak je všechny hodí na stůl.

„Třicet sedm úspěchů,“ oznámí chladně.

Do konce svého života bude Yann přísahat, že vůbec neviděl starého Wešena se pohnout. Yann byl trénován v prastarých způsobech svých šamanských předků. Dokázal cítit čas, krájet jej, dokázal cítit postup víčka při mrknutí oka.

Ale nyní jeho oči nespátřili přeměnu z křehkého staříka usazeného na židli v hněvivého stojícího mága, nespátřily paprsky surové energie vynořující se z mágových roztažených prstů, neviděly surovou energii vytvářející kolem Draaga tisíce svazujících sítí, předtím než se paladin vůbec mohl pohnout.

„Třicet sedm úspěchů?“ vykřikne Válečník. „To je nemožné!“

Otec všehomíra pokrčí rameny. „Je starší než čas a vládne věděním mimo lidské pochopení vašich smrtelníků. Je toho schopen.“

„Možná,“ mumlá si Válečník. „Mám jenom podezření, jak dlouho je takových skutků schopen.“

„Co tím chceš říct?“ zeptá se Paní.

Válečník mávne našťavaně rukou. „No, on si to vymýšlí za pochodu, nebo ne?“

„To je zcela nepravdivé obvinění,“ trvá na svém Otec všehomíra a úspěšně odolá lákání podívat se na svoje tabulky a znovu si přečíst slova popisující Kněze kněžů, které jsou na nich napsána.

Jsou to jen poznámky, řekne si pro sebe. Nic neexistuje, dokud to nepřivedu do reality.

„Samozřejmě,“ řekne nešťastně Válečník. Zkříží paže a zadívá se na místo na stěně.

Kněz kněžů počkal, dokud se svázaný a umlčený paladin temnot nevzdal svých hněvivých snah osvobodit se z pout a pak pokračoval v řeči.

„Po stovky tisíc toho, čemu říkáte, léta jsme žili na tomto světě, jak na této straně ústředního pohorí, tak na té druhé, v říších, kde dnes žijí lidé.“

Půlčik si diskrétně odkašlal do pěsti.

„A půlčici,“ doplnil Kněz kněžů.

Chvíli shromažďoval svoje myšlenky a pak pokračoval. „Ale jak šel čas začali jsme se o svět zajímat. Cestovali jsme na sever, až tam, kde je svět navždy zmrzlý a na jih, kde je jen žhnoucí poušť. Použili jsme naší magie, abychom vrtali hluboko do skály pod námi a letěli vysoko do nebes nad námi. Po desítky milénií jsme zkoumali a po další desítky milénií jsme se pokoušeli porozumět tomu, co jsme našli.“

Zastaví se, nejistý si, jak pokračovat. Nakonec, severan zvedne ruku a po pokývnutí Kněze knězů promluví.

„Co jste našli?“

Starý Wešen se znovu zarazí a povzdechne. Konečně našel slova, jakkoliv chudá.

„Našli jsme svět smrtelně nemocný, který brzy zemře. Země se roztrhá v tisíce milionů kousků a ponoří se do moře. Strašlivá zkáza postihne každého a všechno.“

Očekával otázky, ale dostalo se mu jen šokovaného a zhrozeného ticha. Konečně severan znovu promluví.

„Říkáš, že jste našli svět krátce před zničením. Kdy to bylo?“

„Před nějakými osmnácti tisíci lety.“

„Tak jak to, že ještě nejsme mrtví?“ zeptá se půlčík.

„Protože pro ně má krátké období jiný význam, než pro lidi,“ vysvětlí Otec všehomíra. „Jeho použití slova krátce, když hovoří o něčem, co bylo před osmnácti tisíci lety to dokládá.“

„Správně...“ odvětlí Šašek, zjevně nepřesvědčen.

„Tak proč jste něco neudělali, když jste to zjistili?“ zeptá se Severan opatrně.

„Něco jsme udělali,“ řekne Kněz knězů. „Stvořili jsme vás.“

„Stvořili jste nás? Proč?“

„Protože jen vy můžete uzdravit svět a zabránit pohromě. Z důvodů, které brzy vysvětlím, to my Wešeni, udělat nemůžeme. A tak jsme vytvořili vás, radu lidí, abyste, až přijde čas, se stali schopní zabránit smrti světa. V jistém smyslu jste našimi dětmi. A když jsme vám dali zrod, stáhli jsme se na tuto stranu světa a vybudovali Zed', abyste měli čas a prostor, jako rasa dospět.“

Severan se na chvíli zamyslí. „A smysl Brány a hádanky bylo posoudit, zda jsme již dostatečně vyspěli?“

Kněz knězů kývne, šťastní že se jeho výuková lekce dostává zase do správných kolejí.
„Přesně.“

Rozhostí se ticho a pak promluví půlčík. „Říkáš, že jste vytvořili lidi, aby zachránili svět. Co my, půlčící?“

Ach, pomyslí si Kněz knězů. Zmetek jeden. Odkáše si, zahanbeně. „No, byly nějaké předběžné experimenty...“

„No to je výborné,“ vykřikne Šašek. „Jsem vadný prototyp!“

„No já bych situaci nenazval zrovna takhle,“ řekne Otec všehomíra.

„No, tak jak bys ji popsal,“ zeptá se s hořkostí v hlase Šašek.

„Ty jsi trval na tom, že si vytvoříš půlčického smrtelníka,“ řekne Paní. „I když jsme si všichni měli udělat lidi.“

„To je pravda,“ řekne kvapně Otec všehomíra. „To mne donutilo některé věci trochu uzpůsobit.“

„No dobře, je mi líto, že jsem ti naboural kosmologii!“ vykřikne Šašek.

„Hele, nechápu, co máš za problém!“ vykřikne Paní. „Ty sis vytvořil komickou postavu: vysokého půlčíka s křížencem teriéra jako jezdeckým psem. Co ti vadí na dalším vtipu?“

Šašek ukáže na Otce všehomíra prstem. „Že je to jeho vtip a ne můj.“

„Možná, bys měl hrát zakrslíka?“ navrhone Otec všehomíra.

Seveřan znovu zvedl ruku a promluvil. „Říkáš, že svět bude zničen, ale nevysvětlil jsi, jak nebo proč k tomu dojde?“

Kněz knězů si povzdechne. „Nevysvětlil, ale je tomu tak proto, že vám nejprve musím vysvětlit, co jsme našli při našem zkoumání světa.“

Těžce vstane ze židle a mávne rukou směrem k černým dvěřím ve vzdálené zdi poradní místnosti.

„Pojďte se mnou.“

Místnost, kam vejdou je temná, vyjma světlo vydávajícího soklu, který stojí v jejím středu místnosti a který do jisté míry Talleně připomíná tvary velké kupole Observatoře na vrcholu nejvyšší věže institutu.

Starý Wešen je nasměruje k soklu a pak rozhodně máchne rukou.

V okamžení se prázdný povrch soklu naplní perfektním modelem paláce a krajiny okolo něj. Mávne rukou znovu a model roste, dokud nehledí na terasu na níž ráno snídali.

„Je to obraz téhle budovy?“ zeptá se udivený Yann. „Jako bychom letěli nad ní?“

„Je,“ přisvědčí starý kněz.

Yann popojde kupředu, aby model prozkoumal. Na moment hledí na terasu. „Tahle to nyní nevypadá. Kameny jsou tady méně ošoupané.“

„Je tomu tak dítě mých lidí. Neukazuje to tento palác tak, jak vypadá dnes, ale tak, jak vypadal před osmnácti tisíci lety.“

Na moment se zarazí a pak znovu promluví, jeho hlas je nyní těžký, jako by vážil odpovědnost toho, co se chystá říct – a nebo je to vina?

„Předtím, než budu pokračovat, vás musím varovat. Odhalím vám pravdu tak enormní, že jsem strávil osmnáct tisíc let snahou ji pochopit a stále s tím bojuji. Všichni, kteří jí byli vystaveni, s tím takto zápasí a někteří z nich tento zápas prohráli. Někteří stále bojují s šílenstvím, které jim tato pravda přinesla.“

Projde kolem řady, kterou utvořili, u každého se zastaví a aby mu položil ruku na rameno či nabídl pohled plný pochopení.

„Jsem pořád svázaný a umlčený, nebo co?“

„Stále se chceš pokusit ho zabít?“

„Ne.“

„V tom případě zrušil kouzlo, než jste tam vešli.“

„Byť osud světa spočívá na vašich ramenou-“

„To nemusí být ve skutečnosti pravda,“ řekne Šašek. „Jiné skupiny mohou zodpovědět hádanku a přijít.“

„Draag zabil Strážce brány,“ namítne Obchodník.

„Ó, ano. Hádám, že bychom si měli raději poslechnout, co nám ten stařík chce říct.“

„Mohli byste,“ poznamená Otec všehomíra kysele.

„-nemohu vás žádat, abyste toho byli svědky, neboť nikdo nemá právo žádat po někom, aby se seznámil s pravdou tak enormní, že jejich zdravý rozum může být v důsledku toho rozdrčen. Pokud si někdo z vás přeje odejít, učíňte tak.“

Tallena neodešla. A ani nikdo, jak si stačila všimnout, z jejích druhů.

Konečně starý muž pokračoval v řeči.

„Po tisíce a tisíce let byl svět klidný a neměnný. Předpokládají jsme, že je věčný a tak jsme naň nemysleli a věnovali energii studiu sebe sama.“

„Zdá se mi to, nebo jsou elfové vždycky totální narcisti?“ zeptá se Šašek.

„Zklapni,“ řekne mu Otec všehomíra. „Pro jednou, prosím, už drž hubu.“

„Pak se svět začal měnit.“ Kněz knězů mávne rukou a obraz na soklu změní pohled na vulkán, z jehož jícnu prýští láva. „Sama země se začala trhat a drobit a rozžhavené kameny, které mají ležet v srdci světa, se začaly chrlit ven. Tyhle změny nás znepokojily, vyděsily a my si začali uvědomovat, jak málo rozumíme světu, v němž žijeme.“

Mávl znovu rukou a obraz na soklu se změnil na pohled na bukolickou krajinu zabíranou shora, stromy a kopce byli maličké, ale dokonalé. Na okamžik to tak zůstalo a pak se pohled začal přibližovat k zemi.

Tallena polkla. Její mysl věděla, že je to jen obraz, ale bylo to tak reálné.

Dosáhli povrchu, ale pokračovali, jako kdyby letěli skálou, která mění barvy a odstíny, dokud nedosáhne a žhnoucí rudé a nezačne téct.

„Použili jsme magie, abychom vrtali do země, ale to nám nedalo žádnou odpověď.“

Znovu mávl rukou a obraz na soklu opět ukáže krajinu. Na okamžik zůstane. Pak se začne od země vzdalovat. Stromy se zmenšují, stávají se z nich tečky a pak smítka. Za chvíli vidí celou oblast, řeky jak nitky kroučící se koryty se změní v pouhé rýhy.

„I předtím jsme létali vysoko, ale nyní jsme letěli výš než kdy předtím. Výš než ptáci. Výš než mraky. Tak vysoko, že vzduch nejprve ochladl a pak docela zmizel. Tak vysoko, že jsme museli vyvinout novou magii, abychom tam přežili. Letěli jsme výš a výš.“

Mávl rukou a rychlost vzestupu se zvýšila. Země, kterou zobrazoval se zmenšovala a zmenšovala a zmenšovala.

„Výš a výš, dokud nám pravda o světě nebyla odhalena.“

Konečně se obraz vzestupu zastavil.

Tallenna bojovala ve snaze pochopit to, co viděla.

Nekonečný ocená rozkládající od jednoho konce Vesmíru k druhému.

A v tom oceánu, nekonečně pronásledující jižní slunce, zahalena modrou oblohou a obklopena mraky plaval ještěr – ne mořský had! – který musel mít, jak jí její mysl napovídala na délku víc jak třicet tisíc mil a který podle její duše nemohl existovat.

Uběhly vteřiny, minuty kdy pozorovali nestvůru, která byla světem, jak plaven oceánem, který byl vesmírem. Kostěný hřeben podél zda: horské pásmo, které dělilo svět. Jeho boky: pobřeží. Každé líné zavrtění ze strany na stranu: příliv a odliv.

Konečně ze sebe Kopec vydal uznalý vzdech.

Starý Wešen promluvil. „Jste unešeni, nebo ne?“

Kopec přikývl. „Jsem. Je to jen taková...“

Zarazil se, zjevně hledaje slova a pak se znovu nadechl.

„Onanie.“

Nadsvětí. Kroky odeznívají chodbou za dveřmi, kterými bylo před okamžikem prásknuto.

Pět postav, které zůstaly u stolu hledí jedna na druhou.

„To nebylo moc pěkné,“ řekne Paní ledově, hledíc na Šaška.

„Ale jdi,“ namítne ten, s rukama před sebou. „Obrovský mořský had, tak velký, že je na něm půda a stromy a žijí na něm lidé! Nemyslíš, že je to trochu ošuntělé?“

Paní zahanbeně pokrčí rameny. „Myslím, že to má jistý šarm.“

„Což znamená, že si taky myslíš, že je to pěkná sračka, jenom jsi moc slušná na to, abys to řekla!“

Šašek se rozhlédne kolem stolu hledaje podporu, až se konečně zastaví u Válečníka, který po chvíli promluví.

„Můžu do záznamu poukázat na to, že tohle byla jeho chyba a ne moje?“

„Dík.“

Válečník bezcitně pokrčí rameny. „Tak jak dlouho myslíte, že mu ta nevrlost vydrží?“ zeptá se.

„Vy amorální bastardi,“ rozkřikne se Paní. „Máte vůbec nějakou představu, jak dlouho mu zabralo tenhle svět vytvořit?“

„Víc jak šest dní?“ navrhone Šašek.

Paní jej ignoruje. „Máte nějakou představu, jak tvrdě na něm pracoval? Začal s prachem!“

Válečník si povzdechne. „A je to zase tady,“ zamumlá.

„Co to má znamenat?“

Válečník dá ruce před sebe v něčem, co zamýšlel jako konejšivé gesto. „Nemyslel jsem tím žádnou urážku, má Paní. Jsi jednoduše taková, jakou ti tvá povaha diktuje, abys byla.“

„Přesně!“ dodá Šašek. „Jsi konec konců vládkyní lidského zoufalství.“

Paní se zhluboka nadechne předtím, než promluví, a když tak učiní, je její hlas pomalý a kontrolující se. „A proč jsem vládkyní lidského zoufalství?“

Rozhlédne se kolem stolu, ale v odpověď se jí dostane se jí jen čtyř kajících pohledů.

„Protože vy prasata jste vyskočili a popadli všechny alespoň trochu decentní domény předtím, než jsem měla šanci otevřít pusu. Dokonce i ten zkurvený pes má lepší práci než já!“

Pod stolem se Pes, vládce lidské loajality, se při zmínce o sobě zavrtí. Jeho ocas praští o mramorovou podlahu.

Obchodník si odkašle. „Zoufalství není tak špatná doména.“

„To se ti snadno řekne,“ plivne Paní zpět. “Máš spokojenost.“

Obchodník mávne rukama a snaží se dát dohromady slova. „No, mysleli jsme, že zoufalství pro tebe bude dobrá doména,“ řekne, podívá se nejdřív na Válečníka, pak na Šaška, od nichž se mu dostane dychtivých pokývnutí. „Vzhledem k tomu, že jsi žena.“

Nadsvěť. Kroky odeznívají chodbou za dveřmi, kterými bylo před okamžikem již podruhé prásknuto.

Čtyři postavy, které zůstaly u stolu hledí jedna na druhou.

„Ženy,“ odváží se nakonec Válečník.

Rozhostí se ticho.

„Partičku kůstek?“ navrhne.